

Sygn. akt II CSK 477/14

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa "M." Spółki
z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
przeciwko "M." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż. i E. Spółce z
ograniczoną odpowiedzialnością w S.
o uznanie umów najmu i służebności przesyłu za bezskuteczne,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 5 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej "M."
Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z dnia 30 października 2013 r., sygn. akt I ACa 209/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od pozwanej "M." - Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w Ż. na rzecz strony powodowej kwotę 3600
zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁹ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. – zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością – może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej skardze kasacyjnej strony pozwanej obszerny (s. 4-9) wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Sformułowane w ujęciu strony skarżącej zagadnienie nie dowodzi wystąpienia istotnego zagadnienia prawnego przewidzianego w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sprowadzone ono zostało do potrzeby ustalenia kręgu podmiotów uprawnionych do występowania na podstawie art. 59 k.c. z żądaniem uznania umowy za bezskuteczną w świetle instytucji kumulatywnego przystąpienia do długu. W takim ujęciu nie można przyjąć wystąpienia istotnego zagadnienia prawnego, ponieważ orzekający w tej sprawie Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 7 lutego 2013 r. (sygn. akt II CSK 230/12) przesądził w sposób wiążący dla Sądu Apelacyjnego (art. 398²⁰ k.p.c.), że powódka mogła skutecznie dochodzić swojego roszczenia z powołaniem się na art. 59 k.c.

W powołanym wyroku Sądu Najwyższego, wiążącego Sąd Apelacyjny dokonaną w nim wykładnią prawa, przesądzono jedynie o możliwości „odpowiedniego” stosowania m.in. art. 698 i art. 704 k.c. do umów nienazwanych mających za przedmiot korzystanie z nieruchomości. Istota odpowiedniego stosowania przepisu prawa polega zarówno na jego stosowaniu ale z odpowiednimi modyfikacjami, jak również na jego niestosowaniu w konkretnej sytuacji, uzasadnionej np. potrzebą zachowania stabilności łączącego strony stosunku prawnego przez ograniczenie przyczyn skutkujących jego zakończeniem, a przewidzianych tym przepisem.

Ponieważ skarżąca twierdzi, że jej skarga jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Skarga kasacyjna strony pozwanej nie przedstawia na s. 8-9 przekonującego uzasadnienia przesłanki „oczywistości” skargi, ponieważ przesądzenie przez Sąd Najwyższy o możliwości odpowiedniego stosowania przepisów o umowie dzierżawy skarżąca błędnie utożsamia z obowiązkiem stosowania wprost tych przepisów. Skarżąca nie przekonała zatem o spełnieniu także i wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz na podstawie § 6 pkt 7 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. (Dz. U. 2013, poz. 461).